

Τὸ ποίημα ἐτελείωσε.

Καὶ ὁ κριτικὸς καταχαρούμενος συνεχίζει τὸ ἐγκώμιον τοῦ Σέλλεϋ.

— Δαιμόνιον πνεῦμα! Πῶς; Τὸν ἔχω φάη αὐτὸν τὸν ποιητὴ μὲ τὸ κουτάλι... Πράγματι, αὐτὸ τὸ ποίημα εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερά του. Νὰ δῖτε τὸ ἔχω διαβάσῃ εἰς τὸ πρωτότυπο... Εἶναι θαρρῶ εἰς τὴν τελευταίαν συλλογὴν του σελ. 258 ἢ 268. Ἡ μετάφρασις ἐννοεῖται χωλαίνει, ἀλλὰ τέλος πάντων.

Ἡ τελευταία παρατήρησις ἦτο ἀπαραίτητος διότι κριτικὸς χωρὶς νὰ κατακρίνῃ κάτι ἔστω καὶ ἐν μέσῳ ὠκεανοῦ ἐπαίνων εἶναι σὰν μία κομψευομένη γυναῖκα ἀσχημῆ.

Ἄφου εἶπεν, εἶπε κριτικὰς... ἀνοσιίας ὁ κριτικὸς, ἐγείρεται αἰφνης ὁ μετριοφρονέστατος ποιητής. Ἐνας ἄλλος ὅστις ἐγνώριζε ὅτι τὸ ποίημα ἦτο τοῦ ἀπαγγέλλοντος ἀντιτείνει εἰς τὴν κριτικὴν τοῦ κριτικοῦ.

— Δὲν ἦταν δὲ καὶ σπουδαῖος ποιητής... Ὁ Σέλλεϋ εἶναι ἀπὸ τοὺς δευτερεύοντας ποιητάς.

ᾧ, τότε δὴ τότε ὀργίζεται ὁ κριτικὸς, διότι ἐτόλμησαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὸ κύρος τῆς γυνῆς του.

— Ὁ Σέλλεϋ θὰ μοῦ εἰπῇς ἐμένα; Ἄμ' καὶ ἂν δὲν τὸν εἶχες διαβάσῃ, κακομοίρην, δὲν οὐοῦ φθάνει αὐτὸ τὸ ποίημα ποῦ ἀκουσες διὰ νὰ τὸν θαυμάσῃς;

— Μὰ τί εἶναι δὲ, καὶ μένε καὶ σύ...

Γιάννη, — ἦτο ὁ ἀπαγγέλλας — περ το, πὲς το σὲ παρακαλῶ πάλι, καλά, καὶ ἀκουσέ το. Κάθε στίχος καὶ διαμάντι. Νὰ σοῦ τὸ ἐξηγῶ κι' ὅλα διότι σύ δὲν πέρνεις κάθο.

— Ἄ — εἶπε μετριοφρονέστατα τότε ὁ ἀπαγγέλων θέλων νὰ σώσῃ ἀπὸ τὰς παρεξηγήσεις καὶ τὴν ἀμάθειαν τοῦ κριτικοῦ τὸ ποίημά του—ὅς παρακαλῶ... χωρὶς σχόλια.

Ἀπαγγέλλεται καὶ ἐκ δευτέρου. Ὁ θαυμασμὸς τοῦ κριτικοῦ αὐξάνει, ἡ εὐγλωττία του παρασύρει πάντας...

— ᾧ! Ὁ Σέλλεϋ τὸν λατρεύω ἔαν τὸν εἶχα ἐδῶ, μόνον καὶ μόνον δι' αὐτὸ τὸ ποίημά του θὰ τὸν ἐπροσκυνοῦσα, θὰ τὸν φιλοῦσα...

Ὁ Γιάννης ἐγείρεται τότε καὶ ἀπαθέστατος λέγει:

— Κύριοι, ὁ Σέλλεϋ δυστυχῶς δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν γνώμην μὲ τὸν κριτικὸν μας. Ὁ Σέλλεϋ εἶναι ἐμπρὸς σας, διότι τὸ ποίημα ἦτο ἰδικόν μου.

(Ὁ κριτικὸς τὰ χάνει.)

... Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ παλαιότερά μου, τὸ ἔχω πρὸ πολλοῦ ἀποκηρύξει. Τώρα δὲ μάλιστα μετὰ τοὺς ἐπαίνους τοῦ κριτικοῦ τὸ ἀποκηρύττω δημοσίᾳ καὶ ὀριστικῶς.

(Ὁ κριτικὸς κιτρινίζει.)

... Ὁ Σέλλεϋ βέβαια εἶναι ἀριστος ποιητής, ἀλλὰ γίνεται ῥάκος ὅταν τὸν ὑπερδεύουν εἰς τὴν γλῶσσάν των ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι οὔτε τὸν Θεοδόσιου δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ κρίνουν...

(Ὁ κριτικὸς ἀποσβολοῦται...)

... Καὶ τώρα ἂν θέλετε, φεύγουμε, θὰ παρακαλέσω ὅμως κάτι τι τὸν κριτικὸν μας. Εἶπε ὅτι

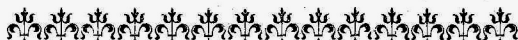
ἂν εἶχε ἐμπρὸς τοῦ τὸν ποιητὴν τοῦ ποιήματος ποῦ ὅς ἀπήγγειλε, θὰ τὸν ἐπροσκυνοῦσε καὶ θὰ τὸν ἐφιλοῦσε. Ἀπὸ τὸ δεύτερον ἀπαλάττω τὸν ἑαυτὸν μου συνιστῶν εἰς τὸν κριτικόν, ἄλλας παρειὰς μὴ ἀροτριωθείδας ἀπὸ τὸ ξυράφι... Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸ προσκύνημα ἂν ἐνέχει τὴν ἐννοίαν τῆς μετανοίας συμφωνῶ μαζί του χάριν... τοῦ ἑαυτοῦ του. Διότι δι' ὅσας ἀνοσιίας μᾶς ἔλεγεν ἕως τώρα μόνον διὰ μετανοίας δύναται νὰ ἐξιλεωθῇ, ὁπλ. νὰ παύσῃ πλέον νὰ κρίνῃ.

Ὅλοι ἐγέλασαν διὰ τὸ πάθημα τοῦ κριτικοῦ, ὅστις ὥχρὸς ἀπὸ θυμόν, ἀναπολόγητος, ἐψιθύριζε διαρκῶς.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! Δικό του ποίημα; Δὲν εἶναι δυνατόν...

Ἐκτοτε ἠρραίωσε τὰ βέλη τῆς κριτικῆς του, ἀλλὰ καυχᾶται πάντοτε ὅτι αἱ ἀρχαὶ του μίαν ἡμέραν θὰ κατισχύσουν!...

ΔΙΚ.

★ F. Augusto de Benedetti ★

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Η ΚΛΩΣΤΗ ΚΟΒΕΤΑΙ

ΠΡΑΞΙΣ ΜΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΒΕΛΙΝΑ, ἑτῶν 19 — ΕΔΜΟΝΔΟΣ, ἑτῶν 22.

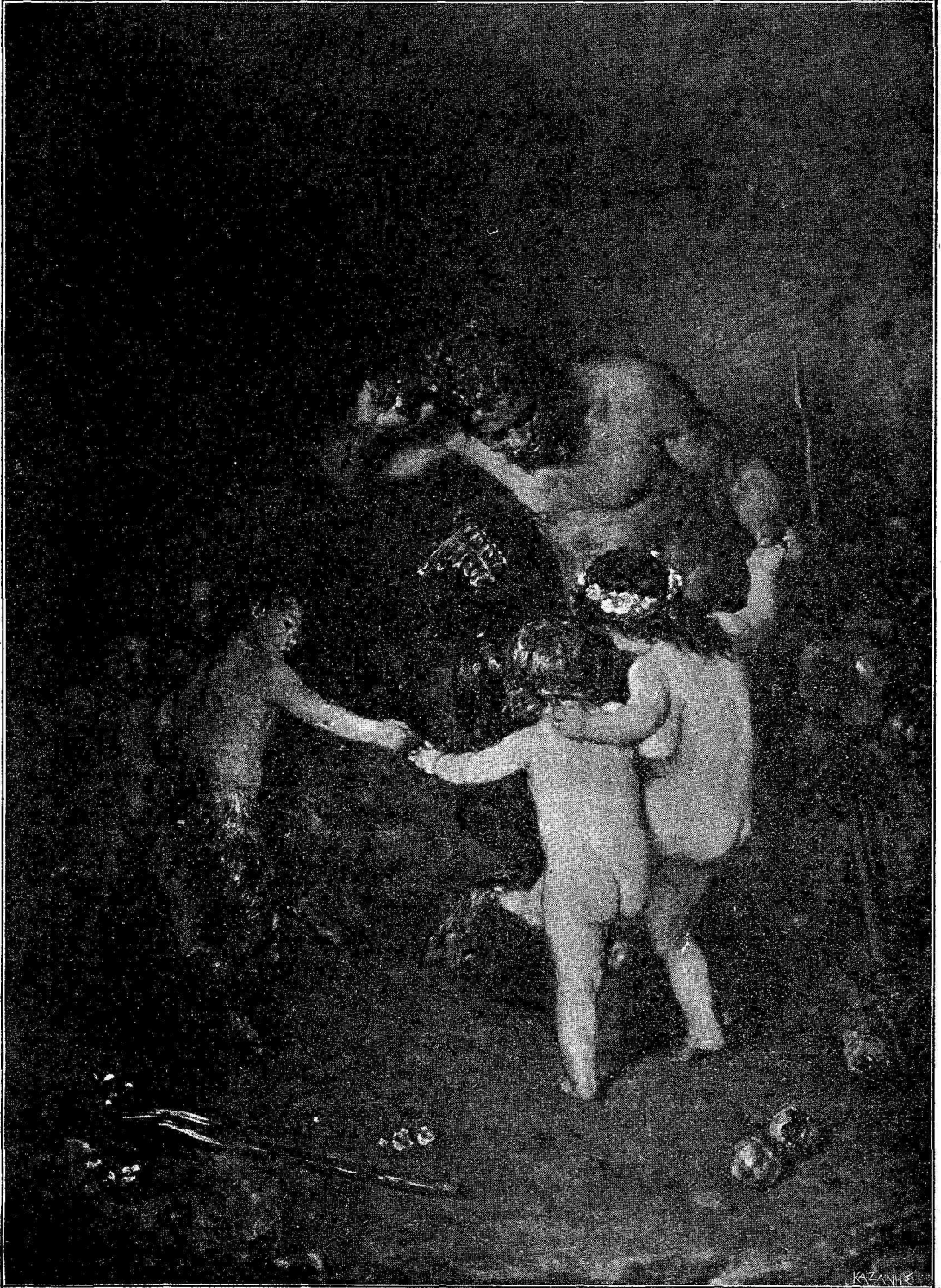
Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον μὲ κομρὰ ἑπιπλα, ἀλλ' ἐν καλλιτεχνικῇ ἀτάξει. Ροδόχροα παραπείσματα εἰς τὸ παράθυρον. Πολλὰ ἄνθη ἐσπαρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τοῦ μικροῦ τραπέζιον κοντινὰ, διάφορα γλυκίσματα, σιγάρα, εἰκόνες, βιβλία, χάριται, κτλ. Μερικὰ ἀνδύσματα κρεμάμενα ἀπὸ τὸν τοῖχον, ἐν οἷς καὶ μικρὰ μάχαιρα.

Ὁ Ἐδμόνδος κομψότατα ἐνδεδυμένος, ὀρθὸς πλησίον τῆς τραπέζης; τακτοποιεῖ μερικὰ ἀνδύσματα. Ἐπὶ δύο τρίτα λεπτα ἐξακολουθεῖ ἡ ἀφανὴς αὐτῇ σκηνῇ τῆς ταξιν. μήσεως. Αἶφρη; ἀκούονται τρία κτυπήματα ἐλαφρὰ εἰς τὴν θύραν.

ΕΔΜ. (Σκιρτῶν) Τόσον γλήγορα! (Στέκεται ἐπὶ στιγμὴν ὥπως πρκατηγῆσθ γύρω του ἔαν ὅλα εἶναι ἐν τάξει, κατόπιν τρέχει ν' ἀνοίξῃ).

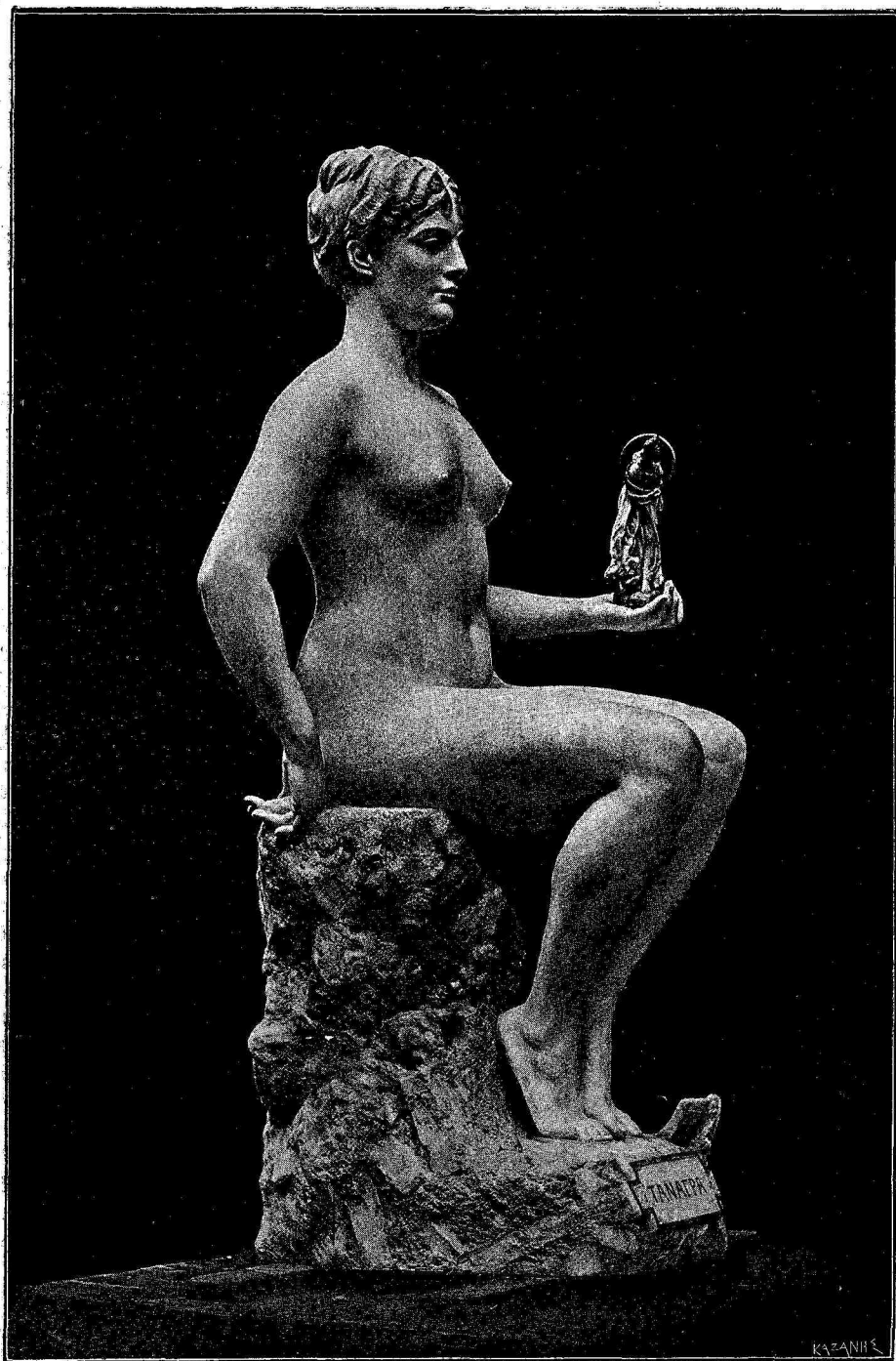
(Παρουσιάζεται ἡ Ἐβελίνα μὲ βαθύχρουν ἐνδυμασίαν. Εἶναι πολὺ ἰσχνὴ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶναι βαθύλωμένοι. Μὲ μορφὴν πάσχουσαν, προβαίνει μὲ σταθερὸν βῆμα. Ὁ Ἐδμόνδος μένει ἐπὶ στιγμὴν ἐκπληκτικὸς βλέπων τὴν Ἐβελίναν, ἔπειτα μὲ θαυμασμὸν ὑάεσται.) Ἐβελίνα!

ΕΒΕΛ. (Μετὰ μικρὰν διακοπὴν) Ναι, εἰμι ἐγώ, ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ. (Μὲ πικρὸν μειδιᾶμα ἐνέχον εἰρωνείαν.) Τί λοιπόν; Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις πλέον; Τόσον μετεβλήθην; Ἴσως... ἀφότου δὲν εἶδομεν ἀλλήλους! Δὲν εἰμι πλέον ἡ παλιὰ Ἐβελίνα; (Ἀναστενάσσουσα.) Μά... τί τάχα; Τὰ ἄλλα λίγος ἐνδιαφέρουν... τώρα... Ναι, ἀρρώστησα... πολὺ... παρὰ πολὺ...

† Ν. ΓΥΖΗ *

* ΜΑΘΗΜΑ ΧΟΡΟΥ

J. GÉROME ★

★ ΤΑΝΑΓΡΑΙΑ

ΕΑΜ. (Ἐκφράζων δυσἀρέσκειαν) ὦ!...

ΕΒΕΛ. (Ἀμέσως, ζωηρῶς) Καὶ ξεύρεις ἀπὸ πότε ;
(Ἀκίνητος ἀτενίζουσα αὐτὸν) Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ
ἔλαβα τὴν ἐπιστολὴν σου. Ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκείνην
τὴν ἡμέραν... Τὴν ἐπιστολὴν ἣ ὁποία ἔμελλε νὰ
μοῦ ἀνοίξῃ τὸν Παράδεισον, τὴν ἐπιστολὴν τὴν
ὁποίαν ἀνέμενα μὲ πυρετώδη ἀνυπομονήσιν τόσας
ἡμέρας... τὴν ἐπιστολὴν... (Διακοπτομένη).
Ἄν μ' ἔδλεπες τὴν στιγμήν ποῦ τὴν ἀνοίγα... ὦ

πόσο σὲ ἡσχόμην τὴν στιγμήν ἐκείνην, πόσον ἤμην
εὐτυχὴς διότι σὲ ἠγάπησα, πόσον σ' ἠγάπησα...
(Με πιερίαν.) Καὶ ἔταν τὴν ἀνέγνωσα! (Με πολλὴν
αἰσθηματικότητα). ὦ! Ἐδμόνδε! Τί σοῦ ἔκαμα
γὰρ νὰ μὲ ἀπατήσης τοιοῦτοτρόπως;...

ΕΑΜ. (Ζαλισμένος προσπαθεῖ νὰ ὁμιλήσῃ)

ΕΒΕΛ. (Ἀμέσως, μὲ θλιβεράν αὖξουσιν εἰρωνείαν.)
ὦ τὸ γνωρίζω... μὴν ὁμιλήσης... τὸ ξεύρω...
Ὅλα ἐξηρτῶντο ἀπὸ τὰς περιστάσεις... Αἱ περι-

στάσεις δὲν σοῦ ἦσαν εὐνοϊκαί... Δὲν εἶν' ἔτσι;
ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω.)
ΕΒΕΛ. (Νευρική.) Σὲ οἰκονομῶ ἀκόμη καὶ τὸν κό-
πον νὰ ὀμιλήσης. Αὐτὸ θὰ σὲ εὐχαρίστη.
ΕΔΜ. Ἐάν ἐγνώριζα ὅτι θὰ ἔπερνες τόσο κατὰ-
καρδα τὴν ἐπιστολήν μου αὐτὴν δὲν θὰ τὴν
ἔγραφα.
ΕΒΕΛ. (Ἐηρῶς καὶ ζωηρῶς) Θὰ ἦτο καλλίτερον
αὐτό.
ΕΔΜ. (Τὴν παρατηρεῖ ὀλίγον ἐκπληκτος. Ὅμιλεῖ
σιγά.) Τί ἤλθες νὰ κάμης ἐδῶ σήμερα; (Κίνησις
τῆς Ἐβελίνας. Ἐδμόνδος ἀτάραχος ἐξακολουθεῖ.)
Ναί. Εἶχες εἰπῇ ὅτι δὲν θὰ ἤρχεσο πλεόν ἐδῶ.
ΕΒΕΛ. (Ζωηρῶς) Καὶ ἐν τούτοις ἤλθα. (Εἰρωνι-
κῶς) Βέβαια. Δὲν ἐκράτησα τὸν λόγον μου κι'
ἐγώ...
ΕΔΜ. Δὲν εἶναι περίστασις δι' εἰρωνείαν, διότι...
(Ἡ Ἐβελ. τὸν κυττάζει. Ἐκεῖνος διακόπτεται.)
ΕΒΕΛ. (Ὡς ἄνω) «Διότι;» Δὲν ἐξακολουθεῖς;...
Λοιπὸν σοῦ κακοφαίνεται διότι ἤλθα;...
ΕΔΜ. (Ὑψὼν τοὺς ὤμους) ὦ!
ΕΒΕΛ. (Κινουσα τὴν κεφαλὴν) ὦ! ἐννοῶ...
σοῦ εἶναι ἀδιόφορον... τώρα... (Με φωνὴν ζωη-
ράν, ἀλλ' ἀργά. Προχωροῦσα.) Ἀλλὰ δὲν μ' ἐπε-
ρίμενες, ἀλήθεια; (Ρίπτει ταχὺ βλέμμα γύρω τῆς
καὶ βλέπουσα ἐτοιμασμένον τὸ δωμάτιον δι' ὑποδο-
χὴν γίνεται κάτωχρος καὶ ἀνατριχιάζει.) Ἄ! ἐπε-
ρίμενες κάποιον ἄλλον... (Βηματίζει ἀνά τὸ δω-
μάτιον μὲ πυρετώδη νευρικότητα παρατηροῦσα καὶ
ἐγγιζούσα τὰ πάντα. Ἐγύρευε νὰ πνίξῃ τὸ πῆγμα
ὕπὸ τὴν εἰρωνείαν.) Νὰ πάλι τὰ ἄνθη... τὰ γλυ-
κίσματα... ἔλα... Τὸ μανδολῖνο λείπει;...
Νὰ καὶ τὰ τραγούδια... κι' ἐγὼ ἔλεγα... Ἄ!
ἀλήθεια! εἶναι ἐκεῖνα ποῦ μοῦ διάβαζες; Τί σι-
γάρα... Ρωσικά... Τουρκικά... Καπνίζει λοι-
πὸν; Σὲ κάνει νὰ ἐξοδεύης περισσότερα ἀπ' ὅ,τι
ἐξόδευες γιὰ μέ, καθὼς φαίνεται. Δὲν λείπει τί-
ποτε... Λοιπὸν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔρχε-
ται;... Τί σημαίνει ἡ πείρα, ἀλήθεια;! (Διευθυ-
νομένη πρὸς αὐτὸν καὶ κτυπῶσα διὰ τῆς χειρὸς
τῆς τὸν ὦμον του.) Ἄλλ' εὖγε!... (Αἶφνης, ἀνα-
πηδᾷ φρικτωδῶς.) Ἄ! ἡ εἰκὼν τῆς... Μελαχροινὴ.
Βέβαια καὶ ἐχρειάζετο ἀλλαγὴ. Ὁραῖα! Ποῖαν
ῶραν θὰ ἔλθῃ;... Ἀργεῖ ἀκόμη;... Τόσον τὸ
καλλίτερον, ἔτσι θὰ μπορέσωμε νὰ ὀμιλήσωμεν ἐν
τέταρτον καὶ διὰ τὰς ἰδικὰς μας ὑποθέσεις. (Κίνη-
σις τοῦ Ἐδμόνδου. Αἶφνης παρατηρεῖ ἐκ νέου τὴν
εἰκὼνα) Ἄλλως τε, τὰ συγχαρητήριά μου...
Φαίνεται ὠραία... πολὺ... Καὶ προσέτ. ὥς τύ-
πος... Βέβαια θὰ σοῦ ἀρέσει... Δὲν θὰ ἐχρειά-
σθῃ νὰ σὲ παρακαλέσῃ πολὺ, ἀλήθεια; (Πλησιάζει
πρὸς αὐτὸν μὲ φανομενικὴν ἡρεμίαν, κατόπιν πε-
τῶσα τὴν φωτογραφίαν τοῦ λέγει κατὰ πρόσωπον.)
Δεῖξέ!
ΕΔΜ. (Ἀπειλητικῶς) Ἐβελίνα! (Παῦσις) Θὰ ἐνέ-
μιζε κανεὶς ὅτι ἤλθες νὰ μὲ ἀπειλήσης...
ΕΒΕΛ. (Ὀρμητικῶς, ἀγρία.) Καὶ ἔτσι πράγματι
συμβαίνει.
ΕΔΜ. (Ἀμέσως) Καὶ ἂν συμβαίνει ἔτσι; (Παῦσις)
Θὰ μ' ἔκανες νὰ γελάσω!
ΕΒΕΛ. (Με κίνημα πείσμον.) Ἄ! (Κατόπιν αἰ-
φνηδῶς ἀλλάζει στάσιν καὶ τόνον καὶ σχεδὸν τα-

πεινῶς μὲ φωνὴν χαμηλήν.) Ὅχι, δὲν ἤλθα ἐδῶ
νὰ σὲ ἀπειλήσω. Ἦλθα διὰ νὰ... (Πηγαίνει νὰ
σηκώσῃ ἀπὸ χάμω τὴν εἰκὼνα.) Θέλω μίαν χάριν
ἀπὸ σέ...

ΕΔΜ. (Εἰρωνικῶς, ὑποκλινόμενος.) Ἐάν μπορῶ,
πολὺ εὐχαρίστως...

ΕΒΕΛ. ὦ μπορεῖς! (Ζωηρῶς) ὦ, ναί, μπορεῖς,
φθάνει νὰ θέλῃς. (Προλαμβάνουσα αὐτὸν εἰρωνι-
κῶς.) Ὅχι, μὴ φοβεῖσαι... Ξέρεις... δὲν ἤλθα
νὰ ἐπαναλάβω τὰς παλαιὰς σκηνάς.

ΕΔΜ. (Παρατηρεῖ τὸ ὥρολόγιον.)

ΕΒΕΛ. (Βλοσυρά) Βλέπω ὅτι βιάζεσαι. Γρήγορα
θὰ σὲ ἀπαλλάξω τῆς παρουσίας μου. (Με μεγάλην
καὶ αὐτοῦσαν ἐνεργητικότητα.) Ἀκου: ἤμην ἡ
ἐρωμένη σου καὶ ἔκαμες ὅτι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι κά-
μουν: μὲ ἀπάτησες μ' ἐπρόδωσες. Τὸ σφάλμα
ὑπῆρξεν ἰδικόν μου. Σ' ἐπίστευσα. Ὑπῆρξα πολὺ
ἀνόητος ποῦ σ' ἐπίστευσα. Καὶ εἶναι δίκαιον νὰ
ὑποφέρω τὰ ἀποτελέσματα τοῦ λάθους μου...
Ἐγὼ μάλιστα δὲν θὰ ἤρχομην νὰ σὲ ἐνοχλήσω
διόλου πλεόν... Μὲ μίαν συμφωνίαν ὅμως...
Ὅπως μὴ μάθῃ κανεὶς τὴν ἀτιμίαν μου. Ἄλλ'
ἀπεναντίας, τοῦτο δὲν συνέβη. Δὲν στὸ εἶχα πῇ
ὅτι ἐφοβούμην μήπως προδοθῶ; Καὶ τὴν προτε-
λευταίαν φορὰν, τὸ ἐνθυμεῖσαι, σοῦ τὸ εἶχα πῇ ὅτι
ἦτο καλλίτερον νὰ μὴ μποῦμε μαζύ;... Χθὲς
ἔμαθα ὅτι ἐπῆγαν νὰ ποῦν στὴ μητέρα μου, ὅτι μὲ
εἶδαν νὰ μπαίνω σ' ἓνα σπῆτι μὲ ἓνα νέον καὶ ὅτι
ἐβγήκα μετὰ δύο ὥρας. Ἐννοεῖς... Τὸ γνωρίζουν
δύο πρόσωπα... αὔριον θὰ τὸ μάθουν δέκα...
μετὰ τέσσαρας ἢ πέντε ἡμέρας ὅλοι... Τὸ εἶπαν
εἰς τὴν μητέρα... μποροῦν νὰ πᾶν νὰ τὸ ποῦν
ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν καὶ στὸν πατέρα, στὸν
ἀδελφόν μου... Καὶ αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ θέλω μὲ κα-
νένα τρόπον. Ἐσκέφθην λοιπὸν ἓνα πρᾶγμα: νὰ
ἔλθω νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μεταβῇς σήμερα ἢ αὔ-
ριον στὸ σπῆτι μου καὶ νὰ μὲ ζητήσης ὥς σύζυγόν
σου. Φυσικὰ ἐγὼ θὰ ἀποποιηθῶ καὶ σὺ θὰ μείνης
ἐλευθερότατος. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἂν μείνω δυ-
στιχισμένη, ὁ κόσμος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πῇ τί-
ποτε γιὰ ἐμὲ καὶ θὰ μπορῶ νὰ περπατῶ μὲ ψηλὰ
τὸ κεφάλι μπροστὰ σὲ ὅλους. (Παῦσις. Συγχα-
τοῦσα τὴν συγκίνησιν.) Ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ πῶ
αὐτά.

ΕΔΜ. (Μετὰ παῦσιν τινὰ θωπεύων τὸν πώγωνά.)
Δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη: ἡ ἐφεύρεσις εἶναι
θαύμασια... ἀλλὰ δὲν εἶναι νέα. Τὴν ἔχω ἰδῆ σὲ
κάποια κωμῶδια. Ποῖος σοῦ τὴν ὑπαγόρευσε;

ΕΒΕΛ. (Ἦς ὑψίστην ἐκπληξιν) Τί; λοιπὸν θὰ
ἀπεποιεῖσο;

ΕΔΜ. (Ἀμέσως) Ὅχι, ἀγαπητῇ μου, δὲν «θὰ ἀπε-
ποιεῖμην» ἀλλ' «ἀποποιεῖμαι».

ΕΒΕΛ. (Μετὰ σιωπὴν τινα. Προσπαθοῦσα νὰ μει-
διάσῃ.) ὦ! δὲν μπορῶ νὰ πιστεύσω...

ΕΔΜ. (Ἀπαθῆς) Πίστευσέ το, πίστευσέ το καὶ θὰ
κάμης πολὺ καλά.

ΕΒΕΛ. (Ὁχρῶσα) Αὐτὸ τὸ ὅποιον σοῦ εἶπα εἶναι
τὸ μόνον μέσον ὅπως σώσω τὴν τιμὴν μου...

ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω) Μοῦ κακοφαίνεται ὅτι εἶναι τὸ
μόνον...

ΕΒΕΛ. (Ἀτενίζουσα αὐτόν.) Τὸ μόνον. Ἀπὸ τὴν
στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔλθῃς στὸ σπῆτι μου

ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ἐνοχλήσω πλέον... δὲν σοῦ λέγω ὅτι θὰ σὲ συγχωρήσω... διότι ἐννοεῖς πολὺ καλὰ ὅτι ἐπειτα ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμες σ' ἐμέ... καὶ ἂν τὸ ἤθελα ἀκόμη... ἐν τούτοις... δὲν εἶναι πράγματα ποῦ νὰ συγχωροῦνται. Ἀλλὰ μπορεῖς νὰ ἦσαι βέβαιος ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν θὰ ἔλθω πλέον νὰ σὲ ζητήσω... ποτέ... θὰ κάμης ὅτι ἐπιθυμεῖς... μπορεῖς μάλιστα νὰ ὑποθέσης ὅτι ποτέ δὲν μ' ἐγγνώρισες. Ἄκου· ἔρχομαι νὰ σοῦ πῶ αὐτό· σὺ τώρα βρῆκες μίαν ἄλλην γυναῖκα· λοιπόν, ἐὰν συμβῇ νὰ συναντηθῶ μίαν ἡμέραν μ' ἐσὲ καὶ τὴν νέαν σου ἐρωμένην... θὰ προσποιηθῶ ὅτι δὲν σὰς βλέπω... (Μὲ ὄλην τὴν ψυχὴν της) Τί θες νὰ γυρεύσης περισσότερο ἀπὸ ἐμέ;

ΕΔΜ. Ἄκου. Τοῦ χάκου κάθισαι ἐδῶ καὶ συνητέψ. Ὁρισμένως δὲν θὰ ἔλθω.

ΕΒΕΛ. (Φρικισῶσα.) Ἐδμόνδε

ΕΔΜ. Μπορεῖς νὰ λές ὅσο θέλεις «Ἐδμόνδε». Δὲν σ' ὠρελεῖ.

ΕΒΕΛ. (Δάκνουσα τὰ χεῖλη.) Ἐμπρός, βλέπεις πόσον κόπον καταβάλλω ὅπως κρατηθῶ ἡρεμῇ καὶ θέλεις... Ὅχι. Ἄκου. Πές μου μονάχα ἓνα πρᾶγμα. Εἶσαι πεπεισμένος ὅτι τώρα ὁ πατήρ μου θὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους ὅλα; Εἶσαι πεπεισμένος; λοιπόν, ἂν τὸ μάθῃ, θὰ μὲ σκοτώσῃ.

ΕΔΜ. (Μὲ γαλήνην) Ὡ θὰ ἰδῇς... Αὐτὰ μονάχα λέγονται... Πάντοτε εἶχες τὸ ἐλάττωμα νὰ ἦσαι υπερβολικὴ... Ἔτσι πάλι ἔλεγες ὅτι ἡ μητέρα σου εἶναι κακὰ... πεθαίνει... καὶ ὅμως τώρα εἶναι καλὰ.

ΕΒΕΛ. (Ἰδίᾳ) Παναγία μου, δῶσε μου ὑπομονὴν (Ἐκ νέου πρὸς τὸν Ἐδμόνδον). Σοῦ λέγω ὅτι θὰ μὲ σκοτώσῃ. Καὶ ἂν δὲν μὲ σκοτώσῃ θὰ μὲ διώξῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι. (Περφεύρουσα κυπητὰ τὰς λέξεις) Καὶ αὐτό, ἐννόησες, δὲν τὸ θέλω. Τὸ ὅτι ἀπατήθηκα, ἔστω, ὑπομονή· ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον κανεῖς νὰ μὴ τὸ μάθῃ.

ΕΔΜ. Ἀκουσέ με... ἐὰν δὲν ἔχῃς τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ πῇς...

ΕΒΕΛ. (Μὲ δόντια σφιγμένα). Ὅχι. Ἐνα πρᾶγμα ἔχω ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ. Θέλω νὰ μοῦ δώσης πίσω τὰς ἐπιστολάς μου.

ΕΔΜ. (Ὡσεὶ καθ' ἑαυτὸν—στεναζών.) Ἰδοὺ μὰ καὶ τὰς συνηθισμένας ἐπιστολάς! (Δυνατὰ, πρὸς τὴν Ἐβελίαν μὲ υπερβολικὴν φιλοφροσύνην) Ὡ, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ εὐτὸ λίαν εὐχαρίστως, ἀγαπητῇ μου... Ἀ... Ἐὰν μόνον περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Ὡ διάβολε, τί λές πῶς τὰς θέλω ἐγώ...

ΕΒΕΛ. (Ὡσεὶ ὑπαγορευοῦσα· ἀκίνητος) Νὰ τὰς κάμω;...

ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω) Ὅσοι... δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτὸ (Πηγαίνει εἰς τὸ τραπέζι ὅπως εὐρὴ τὰς ἐπιστολάς) Νομίζεις ὅτι θέλω νὰ εἶμαι τόσο ἀγροῦκος πρὸς μίαν δεσποινίδα; Ἄκου! Ἰδοὺ ἀμέσως αἱ ἰδικαί σας... (Διακοπτόμενος ἀποτόμως) Ὡ διάβολε... τὸ εἶχα λησμονήσῃ... ὦ πόσο μοῦ κακοφαίνεται... Βλέπεις ὅτι εἶχα ὄλην τὴν διάθεσιν νὰ σοῦ τὰς ἐπιστρέψω... ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ τὰς ἐξαφανίσω. Καὶ τὰς ἔκαυσα...

ΕΒΕΛ. (Μανιώδης. Ὁρμητικῶς) Δὲν εἶναι ἀλήθεια!

ΕΔΜ. (Ὁργίλος) Μὲ ὑποθέτεις λοιπὸν ψεύστην!

ΕΒΕΛ. (Ὡς ἄνω) Ὅχι· δὲν εἶναι ἀλήθεια. Αἱ ἐρωτικά ἐπιστολαὶ δὲν καίονται, ὄχι. Ψεύδεσαι. Τὰς ἔχεις, τὰς φυλάξ ὅλας. Πές μου μᾶλλον ὅτι δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὰς δώσης.

ΕΔΜ. (Μὲ ὕψος προκλητικόν.) Λοιπὸν—ἔτσι εἶναι—ἀφοῦ ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ τὸ πῶ—ἔτσι εἶναι· δὲν θέλω νὰ σοῦ τὰς δώσω.

ΕΒΕΛ. (Μὲ κάποιαν ἀγρίαν χαράν, σφίγγουσα τὰς πυγμὰς.) Ἀ! βλέπεις, βλέπεις!... Καὶ πές μου... τώρα... συγγνώμην... μπορεῖ κανεῖς νὰ μάθῃ... διατὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὰς δώσης;

ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω, προσεκτικῶς.) Ναί. Δὲν θέλω νὰ σοῦ τὰς δώσω, διότι πρὸ παντὸς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σοῦ τὰς δώσω. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται εἶναι ἰδικαί μου καὶ ἡ ἰδιοκτησία εἶναι ἱερὰ—καὶ προστατεύεται ὑπὸ τῶν νόμων—καὶ ἐπειτα—ἀφοῦ θέλεις νὰ τὸ μάθῃς—μάλιστα, διότι ἤλθεις ἐδῶ μὲ ὕψος ἐπιβλητικόν, τὸ ὅποιον δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου. Δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου, ἐννοεῖς;

ΕΒΕΛ. (Μὲ μόνην τὴν ἀναπνοήν.) Ὡστε δὲν μοῦ τὰς ἐπιστρέφεις;

ΕΔΜ. (Ἀπομιμούμενος αὐτήν) Δὲν σοῦ τὰς ἐπιστρέφω.

ΕΒΕΛ. (Ὡς ἄνω) Καὶ δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς αὐριοῦν στὸ σπῆτι μου;

ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω) Δὲν θέλω νὰ ἔλθω.

ΕΒΕΛ. (Ὁρμητικωτάτῃ) Πολὺ καλὰ. Δὲν σοῦ φθάνει ὅτι μ' ἐπρόδωσες, ἀλλὰ μὲ περιπαίζεις προσέτι. Εἶσαι ἐλεύθερος σ' αὐτό. Πηγαίνω νὰ τὰ πῶ ὅλα αὐτὰ γὰρ ἡ ἰδία εἰς τὸν πατέρα μου. Θὰ μὲ σκοτώσῃ—δὲν πειράζει· ἔτσι κι' ἔτσι εἶμαι χαμένη. Ἀλλὰ πηγαίνω νὰ τοῦ πῶ καὶ τ' ὄνομά σου.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

(Μετάφρασις Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ.)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΤΙΝΕΣ ΟΙ ΥΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣ

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς «Πινακοθήκης» πρὸς τοὺς συνδρομητάς μας, τίνας θεωροῦν ἀξιόους νὰ γίνωσιν Ἀκαδημαϊκοί, ἐν ἡ περιπτώσει ἡνοίγετο τὸ Σιναῖον μέγαρον, ἑκατὸν δύο ἀπάντησαν. Ἐκ τῆς ψηφοφορίας, 9 εὐτυχον τὴν ψήφῳ πλέον τοῦ ἡμίσεως τῶν ψηφοφορησάντων. Οἱ ψηφοφορήσαντες κατὰ πλειοψηφίαν ὑπέδειξαν τοὺς ἐξῆς:

1) Κ. Κόνιον 2) Γ. Μιστριώτην 3) Κλ. Ραγκαβὴν 4) Ἀγγ. Βλάχον 5) Δημ. Βερναδάκη 6) Π. Καρολίδην 7) Γεώργ. Χατζηδάκην 8) Εἰρ. Ἀσώπιον 9) Δ. Βικέλαν.

Καὶ ἦδη, ὥς ἔχουν ὑπομονὴν οἱ 102 διὰ νὰ ἴδουν ἐὰν ὄντως οὗτοι θὰ εἶναι οἱ Ἀκαδημαϊκοί. Καὶ εἶναι μὲν τὸ ἀληθές ὅτι οἱ ὑποδεικνύμενοι εἶναι ὄντως οἱ ἀριστεῖς τῆς Ἑλλ. φιλολογίας, ἀλλ' εἶναι τὸ ἀληθέστερον, ὅτι ἐπὶ μακρὸν θὰ εἶναι προσιτὴ ἡ Ἀκαδημία μόνον διὰ τὰς Ὀμηρικὰς συζητήσεις τῆς Ἱατρικῆς Ἑταιρείας καὶ διὰ τὰ μικροσκοπικὰ φύλλα τῶν «Πατρίων»!

^^^^^^^^^^^^